HET RECHT DER LANGE LANSEN



ERIC DE NOORMAN

DEEL 50

Het recht der lange lansen

Inleiding

Als Eric en zijn mannen de tyran Criffan naar zijn verbanningsoord brengen *) vinden zij op dat eiland drie uitgeteerde schipbreukelingen. Zij brengen de vissers — want dat beweren zij te zijn — terug naar hun dorp bij de Zwarte Klip en vervolgen hun weg naar Harragh, waar koningin Winnonah, de kleine Hrulf, Axe en diens gade Aranrod op hun komst wachten. Als zij op Harragh aankomen worden zij niet al te vriendelijk ontvangen. Winnonah en Hrulf blijken vertrokken te zijn op schepen van prins Erwin; Axe en Aranrod zijn gevlucht voor Buruh, de nieuwe heerser van Harragh. Waarheen? De vissers van de Zwarte Klip zullen het weten, meent Eric, en zeilt terug. Maar dan blijkt dat die z.g. vissers, strandjutters zijn, die schepen in het verderf lokken. Na veel strijd weten Eric en zijn mannen — bijgestaan door Aranrod's oom — af te rekenen met een overmacht van strandjutters. Aranrod wordt op het nippertje gered, maar Axe blijkt uitgeleverd te zijn aan de Pictenvorst Grimthan Gathlan...

*) Zie: De vissers van de Zwarte Klip.







De zwarte klip verdwijnt langzaam uit het gezicht, als Eric's schepen en die van Aranrod's oom — na hun belevenissen met de strandjutters — koers zetten in zuidelijke richting. De schurkachtige strandjutters hebben hun straf te pakken; Aranrod en haar mannen zijn weergevonden en nu rest nog de taak Axe en zijn mannen te bevrijden uit handen van het wrede Pictenopperhoofd, Grimtan Cathlan. De Noorman heeft zijn plan al klaar. Eenmaal uit het gezicht van de strandjutters, keren hij, Aranrod, Bolan, Svein, de hond Wolf en twee scherpschutters terug in de roeiboot naar de burcht in het moeras om daar de komst af te wachten van Grimtan's krijgers, die eenmaal in de maand de gevangenen en de buit, die de strandjutters gemaakt hebben, in ontvangst nemen. Door deze krijgers te volgen, zullen zij vanzelf de plaats, waar Axe is heengevoerd, vinden. Eenvoudig als het lijkt, is het een levensgevaarlijk plan, dat Eric sterk afgeraden wordt door Aranrod's oom, die de vreselijkste verhalen weet te vertellen over Grimtan's wreedheden. Maar de Noorman laat zich niet van de wijs brengen en zo komt het moment, dat de zes afscheid nemen van de vloot, die de reis voortzet naar het gebied van Aranrod's oom. Hoofdschuddend staart de baardige hoofdman het roeibootje na en de bange gedachten, die hij koestert, zullen helaas maar al te gauw bewaarheid worden.







Geruisloos glijdt het roeibootje met Eric en zijn vijf dapperen door het moeras. De mannen zwijgen en houden hun omgeving scherp in het oog. Zoveel mogelijk maken zij gebruik van de dekking, die de brede, hoge rietkragen en het struikgewas bieden. De Noorman zit met Wolf voorin. De scherpe oren van de hond kunnen hem waarschuwen, mocht er onraad zijn. Het schrandere dier schijnt te begrijpen wat er van hem verlangd wordt en zit roerloos met gespitste oren. Enkele uren gaan in stilte voorbij. Slechts het zachte klotsen van het water is hoorbaar, maar dan begint Wolf tekenen van opwinding te vertonen en ogenblikkelijk laat Eric de riemen stilleggen. „We moeten nu dicht in de buurt van de moerasburcht zijn", fluistert hij. „We zullen eens poolshoogte nemen en dan een geschikte plaats zoeken om de komst van Grimtan's krijgers af te wachten." Wolf begint nu zacht te grommen, en als de Noorman voorzichtig door het riet gluurt, wordt hem de reden daarvoor duidelijk. Aan de steiger van het moeraseiland, waarop de burcht zich bevindt, liggen twee primitieve scheepjes......







„Zij zijn ons voor geweest", fluistert Eric tot de anderen, terwijl zij hun boot geruisloos in de beschutting van het riet terugtrekken. „Als zij niets vinden in de burcht, gaan zij natuurlijk naar het vissersdorp. Daar zullen zij dan wel horen, wat er gebeurd is". Svein grinnikt zachtjes. „Kunnen we hen niet beter overvallen en uithoren als zij terugkomen?" De Noorman schudt het hoofd. „Daarbij hoeft er maar één te ontvluchten en die hele Pictentroep is gewaarschuwd. En dan hoeven wij niet te proberen ongemerkt op hun gebied binnen te dringen". De hond gromt zachtjes en de mannen houden de adem in, als enkele donkere, lenige mannen verschijnen, die opgewonen pratend in de bootjes stappen en afstoten. „Wat een kerels", mompelt Svein, „ik ben niet een van de knapsten, maar daarbij vergeleken ben ik een schoonheid. Ze zijn zowat helemaal blauw geschilderd. Brrr......" De krijgers van Grimtan hebben er geen flauw idee van, dat zes paar scherpe ogen al hun bewegingen gadeslaan. De Noorman wacht tot ze bijna uit het gezicht verdwenen zijn. Dan geeft hij een teken en de roeiboot glijdt langzaam vooruit. De jacht is begonnen.







Een prikkelende spanning neemt bezit van Eric en zijn metgezellen, als zij behoedzaam de twee bootjes door het moeras volgen. Daar gaan de krijgers, die Axe naar zijn onbekende bestemming gebracht hebben. Hoelang zal het duren, voor Eric zijn pleegzoon weer zal zien? Het welslagen van deze gevaarlijke tocht zal er grotendeels van af hangen, of zij onopgemerkt kunnen blijven. Nu is het gevaar voor ontdekking niet groot in het riet van het moeras, maar straks in het gebied van de Picten zal dat anders zijn. In alle stilte glijdt de roeiboot voort. De omwikkelde riemen maken zo goed als geen geluid. Des te beter horen zij echter de stemmen der Pictenkrijgers, die hier dus kennelijk geen gevaar duchten. In de namiddag wordt het einde van de tocht bereikt. Zij hebben de Picten niet aan land zien gaan, maar de op de wal getrokken bootjes vertellen genoeg. Behoedzaam neemt Eric nog enige tijd de omgeving op, maar als Wolf geen tekenen van onrust vertoont, gaan ook zij aan land. Dan fluit de Noorman teleurgesteld tussen zijn tanden. Paardensporen! De Picten zijn op paarden, die ze hier kennelijk hebben achtergelaten, verder gegaan. De kans hen bij te houden, is nu wel verkeken.







Eric's teleurstelling duurt echter niet lang. Zij hebben de hond nog, die ongetwijfeld hun het spoor zal kunnen wijzen. Het gaat dan misschien wat langzamer, maar zij komen er toch. Het spoor loopt recht in de richting van de bergen, die hoog en geheimzinnig voor hen oprijzen. Van de ruiters zien ze geen enkel teken meer. Overigens schijnt dit een onbewoonde streek te zijn, want nergens vertonen zich mensen. Hoger klimt het paardenspoor en de Noorman waarschuwt zijn mannen op hun hoede te zijn. Het spoor voert weliswaar regelrecht op de bergwand aan, maar aangezien het onmogelijk moet zijn om deze steile rotsen te beklimmen, zal het doel van de ruiters wel vóór het gebergte liggen en dan zijn ze hen nu dicht genaderd. Maar Eric's gedachtengang blijkt fout te zijn. Het spoor, ziet hij, blijft op de bergwand gericht en verdwijnt dan in een nauwe donkere spelonk.







„Kijk nu uit, Noorman," gromt Svein, die wantrouwig in de donkere spleet loert. „Een betere plek om iemand te pakken te nemen, is er niet." De Noorman stuurt met 'n kort gebaar de hond de duisternis in. Het blijft stil, en na, wat hun een eeuwigheid toeschijnt, komt de hond, onverschillig langs de stenen snuffelend, terug. Er is dus verder geen gevaar te duchten. Ondanks dat, blijven zij op hun hoede, want niemand weet, waarheen de kloof leidt. Het smalle stenige pad voert soms met steile hellingen omhoog, en de Noorman begint zich af te vragen of er nooit een einde komt aan die kloof. Maar dan ontdekken zij voor zich een smalle lichtstrook, de blauwe lucht. Zij moeten zich ongeveer op de top van de bergketen bevinden. Ver beneden hen strekt zich een golvend heuvellandschap uit met beboste hellingen en diepe dichte wouden in de vallei. Op de kale helling, die naar beneden voert, zijn een aantal bewegende stippen te zien. De ruitertroep, die in dit woeste land het enige aanknopingspunt met de verblijfplaats van Axe vormt.







De ruiters zijn al gauw uit het gezicht verdwenen en Eric en zijn vijf metgezellen beginnen nu ook aan de afdaling, waarbij Wolf een waakzame voorhoede vormt. In stilte overdenkt Eric, die met Aranrod voorop gaat, dat deze tocht eigenlijk een waanzinnige onderneming is, want wat moeten vijf man en een vrouw en een hond beginnen, als ze een afdeling Picten in de armen zouden lopen. Er zou weinig van hen overblijven, en toch zullen zij het er op moeten wagen. Een andere manier om Axe te bevrijden is er niet. „Wat kijkt gij somber", klinkt Aranrods stem naast hem. „Ge verliest toch niet de moed?" „De moed verliezen?" Eric glimlacht: „Al zou dat het geval zijn, dan is dat nog niet erg, want jij hebt moed voor twee, meisje". „Duiken", klinkt op dat moment de stem van Svein Langtand scherp. Instinctief bukt de Noorman snel achter een overhangend rotsblok. „Die stofwolk daar", gromt de lange Sakser, voorzichtig over de rand van de rotsen heenglurend. De Noorman fluit geschrokken tussen de tanden, als hij de grote ruiterschare ziet, de nu in galop over de kam van de heuvel verschijnt.







De mannen houden hun bogen gereed, maar het is niet nodig. Zonder vaart te verminderen, vervolgt de ruitertroep zijn weg en is in minder dan geen tijd weer uit het gezicht verdwenen. „Die hadden haast", mompelt Eric, „en ze trokken in zuidelijke richting. Zou onze aanwezigheid op een of andere manier bemerkt zijn?" Nu de kust weer veilig is, zetten zij de tocht voort, zij het in een gedrukte stemming. De aanblik van de troep ruiters heeft hen het gevaarlijke van hun onderneming dubbel duidelijk doen voelen. Ze zijn blij, als ze eindelijk de woudrand voor zich zien. In de groenige schemering tussen de bomen hebben zij meer kans zich te verbergen en onopgemerkt te blijven dan in het vrije veld. De sporen van de ruiters volgen een smal pad, dat kennelijk vroeger door mensenhanden is aangelegd, want Eric's scherpe ogen vinden hier en daar nog de resten van omgehakte bomen en boomstompjes. Geen geluid verstoort de stilte om hem heen, zelfs geen vogel laat zich horen, en van de weeromstuit gaat het troepje dapperen maar zwijgend verder, tot Eric opeens de hand opheft en met een ruk stilstaat. Dan horen allen duidelijk het doffe gedreun voor hen op het pad, het onmiskenbare gestamp van talloze voeten, die snel naderen.







„Nou, daar komt een „vechtpartijtje" aanwandelen", gromt Svein, maar Eric neemt de reus bij de arm en schielijk verdwijnt het kleine groepje tussen de bomen. „Dat is een grote krijgsbende, die daar nadert", fluistert Bolan vol ontzag. Hoe groot, zien zij even later, als zij veilig verscholen in de donkerte tussen de dichte stammen op de helling liggen. Scherpe lansen flikkeren in het zonlicht; lenige ruiters, zacht meedeinend met de beweging van hun kleine paardjes, voorafgegaan door een hoofdman met een helm en een rode mantel, rijden drie aan drie voorbij......, tien, twintig, dertig, veertig, meer, steeds meer. De zes toeschouwers kijken elkaar aan, verbijsterd, beangst. Beangst niet in de laatste plaats door de stilte, die de eindeloos lijkende colonne vergezelt. Geen man daar beneden spreekt, geen stem klinkt op. Slechts het kraken van het paardetuig, het doffe gestamp van honderden, zo niet duizenden, paardehoeven vult het zwijgende bos. En nog steeds komt er geen einde aan de stoet. Erics ogen schemeren van de wouden van de lange lansen, te veel om te tellen; het lijkt wel een nachtmerrie. Op dat moment beseft de Noorman met benauwende zekerheid, dat zij daar getuige zijn van iets, dat niet voor vreemde ogen bestemd is, maar waarvan ze de sinistere dreiging maar al te goed vermoeden.







Eric en zijn mensen slaken een zucht van verlichting, als eindelijk het laatste deel van de lange stoet ruiters hun schuilplaats voorbijgaat. Maar het beklemmende gevoel, dat bezit van hen genomen heeft, blijft, ook nadat het laatste gerucht van de paarehoeven allang verstomd is. „Wat wij nu gezien hebben, betekent maar één ding," zegt Eric grimmig, terwijl ze voorzichtig terugkeren naar de weg. „Oorlog! Of er komt oorlog, en gauw." Als dat zo is, hebben de Picten het gemunt op de rijkdommen van Brittannië. „Sedert de Romeinse legioenen weg zijn, zijn er al verschillende rooftochten zuidelijk van de grote verdedigingsmuur geweest," laat Aranrod zich horen. „Misschien loopt oom Bryan ook wel gevaar." „Komaan, het zal wel meevallen," antwoordt Eric, om het meisje niet ongerust te maken. „Sjonge", laat hij erop volgen, „dat is lelijker; de sporen van de ruiters die wij volgden zijn geheel uitgewist. Dan zullen we nu op goed geluk dit bospad moeten volgen."







„Ik vraag me af, wat we eigenlijk doen," gromt Svein, als zij in stilte de bosweg volgen „Wat schieten wij op met dit domme gedraaf, zogezegd?" Niemand geeft antwoord en in zijn hart vraagt ook Eric zich af: „Wat nu?" Zelfs al zouden ze aan het eind van deze weg de burcht van de Pictenvorst vinden, wat dan? „Waarom gebeurt er niks?', hoort de Noorman Svein mompelen; „een vechtpartij of zoiets, maar dan een goeie Wat een leven zogezegd en nu wordt het nog donker ook." Inderdaad begint het te schemeren, zodat Eric begint rond te zien naar een plaats waar zonder gevaar voor ontdekking, de nacht kan worden doorgebracht. „Ik heb genoeg van dat droge visjes eten," bromt de lange Sakser, die het kennelijk niet naar de zin heeft. „Morgen pak ik een boog en ga ik een lekkere verse hap vlees schieten. Een beer of zoiets." Aan zijn alleenspraak komt een ruw einde, als de Noorman hem een por in de zijde geeft „Naar de bosrand," fluistert Eric, „Wolf heeft iets gehoord." Dan zien zij ook het flauwe schijnsel tussen de stammen door. „Aha," grijnst Svein, „daar zijn zogezegd mensen met een kampvuurtje bezig Vlees roosteren of zoiets. In zo'n lekker maaltje heb ik wel lust. Erop af, Noorman!"







„Die eetlust van jou dreigt gevaarlijk te worden," zegt Eric grinnikend. „Blijf hier, ik ga eens poolshoogte nemen." Geruisloos duikt hij aan de overzijde van de weg tussen het geboomte en sluipt op het kampement toe. De Pictenkrijgers, die daar gelegerd zijn, voelen zich kennelijk veilig, want ze praten en lachen luid op met elkaar rond een laaiend kampvuur. De lust bekruipt Eric om nog meer dichterbij te komen, en hun gesprekken eens af te luisteren, maar het risico is te groot, en na een korte aarzeling keert hij snel naar zijn mannen terug. „Het is de troep die wij volgen", fluistert hij, „tezamen met een ruiterbende, die zij daar waarschijnlijk ontmoet hebben. Het is te gevaarlijk om zo dicht in hun buurt te blijven. Vermoedelijk leidt deze heirbaan naar de burcht van de Pictenvorst. Wij hoeven hen dus niet langer te volgen." Allen zijn net er mee eens de tocht nog even voort te zetten om dan op veilige afstand van de Pictenkrijgers hun nachtleger in het bos op te slaan. En zo in een ruime boog om het kamp heentrekkend volgen zij in de schemering het bospad, tot Eric opeens stilstaat en veelbetekenend vooruit kijkt. „De weg splitst zich daar", mompelt hij grimmig „dat wil dus zeggen, dat we zullen moeten wachten tot die vermaledijde Picten hun tocht morgenochtend voortzetten."







„Waarom wachten, als we er geen zin in hebben?" bromt Svein. „Laten wij in twee groepjes verder gaan; de ene links, de andere helft rechts. Verdwalen kunnen we niet, want bij deze splitsing kunnen wij elkaar altijd weer vinden." Het idee lokt de anderen wel aan, maar Eric schudt het hoofd. „Bij elkaar blijven, dat moeten we! Kom, hier in de bossen kunnen we de nacht ongezien doorbrengen en bovendien een oogje in het zeil houden." Als schimmen glippen Eric en zijn metgezellen weg tussen de stammen op de helling. Zij volgen een wildpaadje en Eric knikt tevreden, als hij bemerkt dat de grond, voorbij de eerste heuvelrug, weer een weinig daalt. Zo zullen ze in ieder geval vanaf het pad niet te zien zijn, al maken de dicht opeenstaande stammen ontdekking toch al niet al te waarschijnlijk. Op een kleine open plek naast een klaterend watervalletje besluiten zij te blijven en Svein wrijft vergenoegd in de handen. „Hier vinden zij ons nooit immers", grijnst hij, „bos, bos, bos, overal bos, héhé en het krioelt hier gewoon van de herten. Komaan, laat mij een avondmaal bij elkaar schieten." Glimlachend stemt Eric toe en hij vindt zelfs goed, dat er een klein rookloos vuurtje gemaakt wordt. Zacht pratend zitten zij bijeen wachtend op de terugkeer van de lange Sakser, als Wolf eensklaps begint te grommen. „Doof het vuur", fluistert Eric scherp. „Er is iets niet in orde".







Snel trapt Bolan het vuurtje uit en even staan ze hulpeloos bijeen met ogen, die niets zien in de plotselinge overgang van licht naar donker. Maar des te beter horen ze. Een zacht kraken als van iemand, die stiekem poogt te sluipen. „Wacht hier," fluistert Eric nauwelijks hoorbaar. Hij legt voor alle zekerheid een pijl op de pees en zijn hond bevelend naast hem te lopen, verdwijnt hij behoedzaam in het dichte kreupelhout. „Het kan haast geen dier zijn", bedenkt de Noorman, „dat waagt zich niet zo dicht in de buurt van vuur." Hij staat roerloos, tot het zachte gerucht, dat enige tijd weggebleven is, weer opklinkt, iets verder van hem verwijderd nu. Lenig als een kat sluipt Eric in de richting van het geluid ,en zijn ogen flikkeren als hij een donkere gedaante diep ineengedoken tussen de stammen ziet bewegen. „Een pictenverspieder", flitst het door hem heen; „als die ontkomt, is het met ons gedaan" Geruisloos gaat de boog omhoog; het doel, dat bovendien nog beweegt, is niet duidelijk zichtbaar in de duisternis. „Wolf, pak aan," fluistert Eric scherp. Tegelijk snort zijn pijl het onbekende doel tegemoet.







Terwijl de hond grommend vooruit schiet, hoort Eric een zachte kreet en ziet de gedaante vallen. Even later klinkt een grauw van Wolf, en zo snel mogelijk werkt Eric zich door de takken heen. Een kleine gestalte ligt, de handen beschermend boven het hoofd, voorover op de grond. Wolf staat met ontblote tanden over hem heen. Eric roept de hond bij zich en houdt de ander onder schot, als deze zich behoedzaam opricht. En dan onderdrukt Eric met moeite 'n kreet van verbazing, want hij staart recht in het bleke gezicht van een jonge vrouw. Met ogen, groot van ontzetting, staart zij van de Wolfshond naar de donkere mannengestalte. Voor zij een kik van geven, springt de Noorman op haar toe en legt zonder veel plichtplegingen zijn hand op haar mond, want zijn scherpe oren hebben opnieuw een gerucht opgevangen, een verward gerucht uit de richting van zijn kamp.







Ook het meisje heeft het rumoer gehoord. Zij blijft nu roerloos zitten. De Noorman begrijpt ogenblikkelijk dat er iets aan de hand moet zijn bij zijn kampement, en hij vraagt fluisterend: „Werd je achtervolgd?" Als het meisje zwijgend knikt, weet Eric genoeg. „Dan hebben jouw achtervolgers nu mijn mannen ontdekt en zijn zij daarmee in gevecht. Ik moet naar mijn mannen terug. Ogenblikkelijk. Wil je wachten? Ik zal je helpen." Het meisje staart hem even aan, en knikt dan langzaam. „Mooi zo!" fluistert Eric, „wees niet bang, de hond zal op je passen. Zo gauw mogelijk kom ik terug!" Dan verdwijnt hij in het duister. Zo geruisloos mogelijk zoekt hij zijn weg naar het kamp, als hij plotseling tegen een lichaam aanschopt. Hij bukt zich en de adem stokt hem in de keel. Dat is Bjorn, een van zijn twee scherpschutters! Dood! Met een angstig gevoel gaat Eric snel verder, maar dan staat hij als aan de grond genageld stil. Op de kleine kampplaats liggen een boog en een zwaard. Zijn vrienden zijn verdwenen!







Allen verdwenen! Eric klemt de tanden op elkaar. Wat is er van zijn vrienden geworden? Roepen durft hij niet; dat zou zijn aanwezigheid zonder twijfel verraden, en hij overdenkt dat zijn mannen en Aranrod — áls zij nog in leven zijn tenminste — dat evenmin kunnen. Zo staat hij roerloos in het donker te luisteren. Soms is er wel even een gerucht, doch hij weet niet of het vriend of vijand is. Inmiddels vraagt hij zich bezorgd af, wat er van Svein geworden is. Zou deze op zijn jachtpartij overrompeld zijn, of heeft hij zich in veiligheid weten te stellen en houdt hij zich nu ergens muisstil verscholen? Eric zucht diep. Hoe dan ook, zó schiet hij niets op. Het meisje moet in veiligheid gebracht worden, want de Picten zullen het zoeken niet opgeven. Met een bezwaard hart keert de Noorman naar de plek, waar hij haar achtergelaten heeft, terug.







Het is aan het scherpe opmerkingsvormogen van Eric te danken, dat hij er zonder veel moeite in slaagt de plaats, waar hij de onbekende vrouw achterliet, terug te vinden. Zij trilt over geheel haar lichaam en staat — nog steeds niet goed wetende wat zij van deze vreemde, vriendelijke man denken moet — gedwee op om hem te volgen. „Denk erom, de Picten zitten nog hier in het woud", fluistert Eric, hetgeen haar een rilling bezorgt „Blijf dicht bij me; wij moeten eerst proberen onze sporen uit te wissen en dan een plaats zien te vinden waar wij ons voorlopig schuil kunnen houden." Hij neemt haar bij de hand en behoedzaam zoekt hij zijn weg door het dichte kreupelhout. Het is Eric's bedoeling het beekje — waaraan zij een eind stroomafwaarts hun kamp hadden — op te zoeken, dan een eindweegs door het water te gaan en ergens tussen de rotsen te schuilen. Het geklater van het water klinkt al dichtbij, als Eric ineens stilstaat en de hond in de nekharen grijpt. Daar, in de richting van de beek, lijkt iets te bewegen en nu hoort hij ook het gemompel van stemmen......







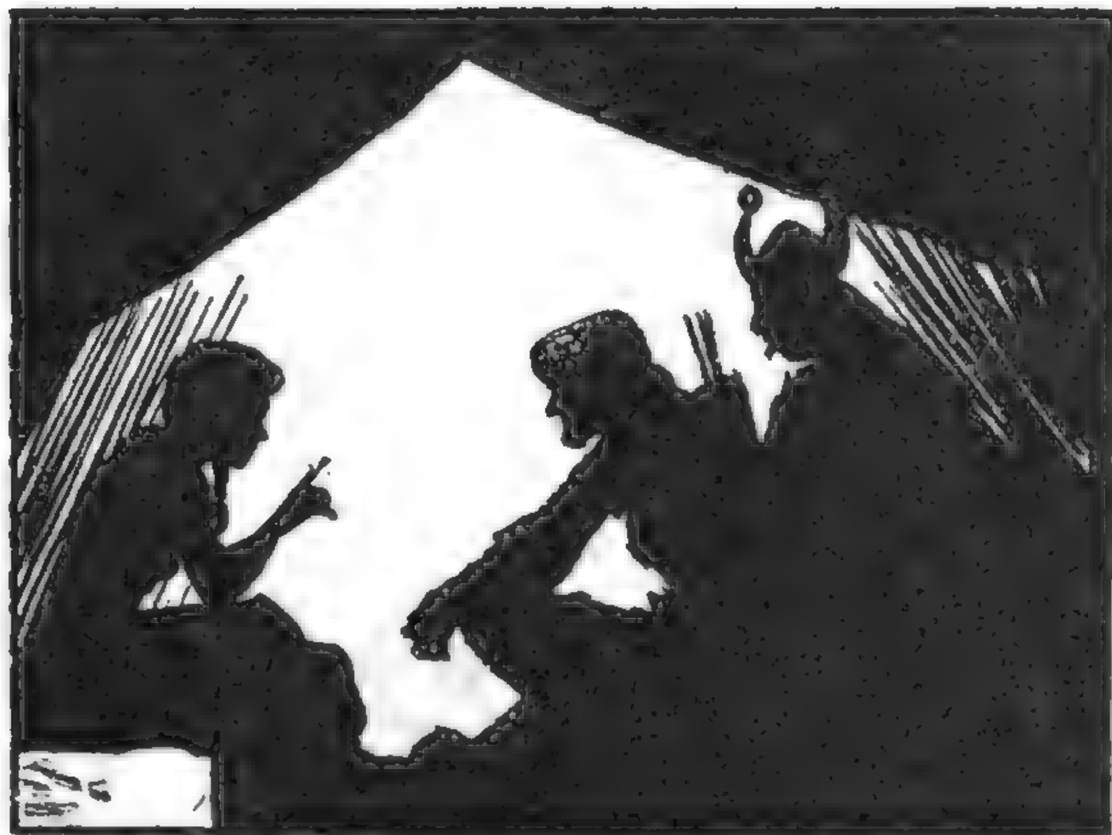
Roerloos staan Eric en het meisje te luisteren naar het stemmengeluid. De Noorman krijgt de indruk dat het maar één stem is die hij daar hoort. Mogelijk is het een van zijn eigen mensen. Het rustige gedrag van zijn hond wijst daar ook op en behoedzaam sluipt de Noorman dichterbij. „Misbaksels", hoort hij een gromstem. „Zo'n kans krijgt een mens zogezegd nooit weer." „Svein!" flitst het door Eric heen en snel treedt hij te voorschijn. De lange Sakser zit aan de oever van de beek en sprenkelt water over zijn voet, hetgeen hem kennelijk zo in beslag neemt, dat hij de aanwezighied van het meisje nauwelijks opmerkt. „Tja, ik heb mijn voet verstuikt of zoiets," mompelt hij. „Dat is allemaal de schuld van die stomme Picten. Ik had dat hert net precies voor mijn boog, toen die kerel ineens achter mij opdook en me een klap op mijn hoofd gaf. Daar schrok het beest natuurlijk van." „Jij dan niet?" grinnikt Eric. „Maar ik heb het hem betaald gezet," vervolgt de lange Sakser, terwijl hij zijn schoen voorzichtig aantrekt. Hij gluurt verbaasd naar het meisje, dat muisstil en met grote ogen naar hem kijkt. „Hé, er schijnen hier niet alleen herten in de bossen rond te lopen, ha-ha-ha, wat?" „Stil eens", fluistert Eic, „wat ik nu hoor, zijn beslist geen herten."







„Kom mee", fluistert Eric, zonder verder tijd te verliezen; het geluid van naderende voetstappen is niet mis te verstaan. Dicht bij elkaar stappen ze de beek in, en terwijl Wolf een waakzame achterhoede vormt, gaan zij er, van steen op steen springend, vandoor. Eric hoopt vurig, dat het geluid dat zij maken niet hoorbaar zal zijn boven het gemurmel van de beek. Inmiddels zoeken zijn ogen een geschikte plaats om weg te duiken voor hun achtervolgers. Een nauwe donkere spleet tussen enkele overhellende rotsblokken lijkt hem een gunstige plek, en achter elkaar kruipen zij naar binnen. „Nou als je het mij vraagt,"...... begint Svein met zijn gromstem, maar Eric snoert hem gauw de mond. Voorzichtig gluurt hij langs de rand van de rots, en geschrokken trekt hij zich meteen terug. In het midden van de beek, honderd meter terug, staat de roerloze gestalte van een Pict. Waar hij zo ineens vandaan is gekomen, is Eric een raadsel, maar hij voelt zich weinig op zijn gemak, want de Pict kijkt recht hun kant uit. Even later voegen zich nog vier Picten bij de eerste Als zij nu hun schuilplaats zouden ontdekken, zijn zij ten dode opgeschreven.







De tijd, dat Eric, Svein en het meisje roerloos, bijna zonder te durven ademen, in hun nauwe schuilplaats zitten, lijkt een eeuwigheid en het drietal slaakt een zucht van verlichting als Eric, met een snelle blik naar buiten, fluistert: „Ze zijn weg." Zij besluiten echter voorlopig nog niet te voorschijn te komen. „Vertel nu eens wie ge zijt en wat er gebeurd is," fluistert Eric tot het meisje, „daar hebt ge nu de tijd voor." „Mildred is mijn naam," antwoordt het meisje gedempt. „Met mijn goede broeder Wigberth bleven wij bij Grimthan Cathlan, de Pictenkoning". „Maar gij zijt toch niet van het volk der Picten?" onderbreekt Eric haar, en zij schudt verontwaardigd het hoofd. „Wij zijn broeder en zuster van Vortigern, Koning der Britten, en nu heb ik ontdekt, dat de Picten een grote aanval op Brittannië gaan ondernemen. Daarom vluchtte ik, om mijn broeder Wigberth te waarschuwen. Begrijpt ge?" Eric staart haar even zwijgend aan en het duizelt hem. „Een Britse prins en prinses aan het hof van de Pictenvorst, terwijl deze een oorlog voorbereidt tegen de Britten. Dat laatste overvalt hem niet. De geweldie troepenverplaatsingen die hij gezien heeft, duidden al op zoiets. „Maar wat heeft een Britse prins te doen bij zijn doodsvijand", zegt hij, „en gevlucht om uw broer te waarschuwen, terwijl die......" „Nee, dat vergat ik te vertellen, Wigberth is enkele dagen geleden op weg gegaan naar de kust om zich in te schepen met de gevangene die de Pictenvorst hem meegaf', vult het meisje haastig aan. „Een gevangene?" stoot Eric uit, „kent ge de naam van deze gevangene?"







„De naam van de gevangene?" herhaalt het meisje verwonderd. „Nee, hoe zou ik die weten? Ik heb hem bovendien slechts één keer gezien." Zij verwondert zich niet weinig over Eric's belangstelling, maar geeft toch een vrij nauwkeurige beschrijving van de gevangene. „Geen twijfel mogelijk!" mompelt Eric, „dat moet Axe zijn." In het kort legt hij haar uit, dat zij reeds lang naar deze gevangene zoeken. „Hoe lang is uw broer al op weg?" „Wel, gisteren vertrok hij", antwoordt zij. „De reis naar de kust duurt een dag of vier, dus kan ik hem nog wel inhalen voor zij zich inschepen". „We moeten hem inhalen," zegt de Noorman resoluut. „We gaan er achteraan en wel onmiddellijk." „Maar onze mannen en Aranrod, die kun je toch niet zomaar in de steek laten, Noorman," gromt Svein. „Hoe moet dat dan?"







„Svein, je kunt met je gekneusde enkel toch niet snel voort," zegt Eric. „Wij moeten snel zijn, willen wij Axe inhalen". „Oh, ik voel het al," gromt Svein. „Zeker, ik zal achterblijven en de rest van de troep bij elkaar proberen te scharrelen." „De hond laat ik bij jou. Die kan je helpen zoeken," vult Eric aan. „Alleen hoe elkaar weer te vinden?" „Dat is heel gemakkelijk," mengt Mildred zich in het gesprek. „Mijn broeder is op weg naar Dunn Brocah. De enige nederzetting in dat gebied. De toren steekt hoog boven het land uit en is van ver te zien". „In orde", knikt Eric. „Dus Dun Brocah is de plaats waar we elkaar terugzien." „Dat zullen we hopen," snuift Svein. „Maar goed, de afspraak is in orde." Zij overtuigen zich of de kust veilig is en na een stevige handdruk begeven Eric en Mildred zich op weg.







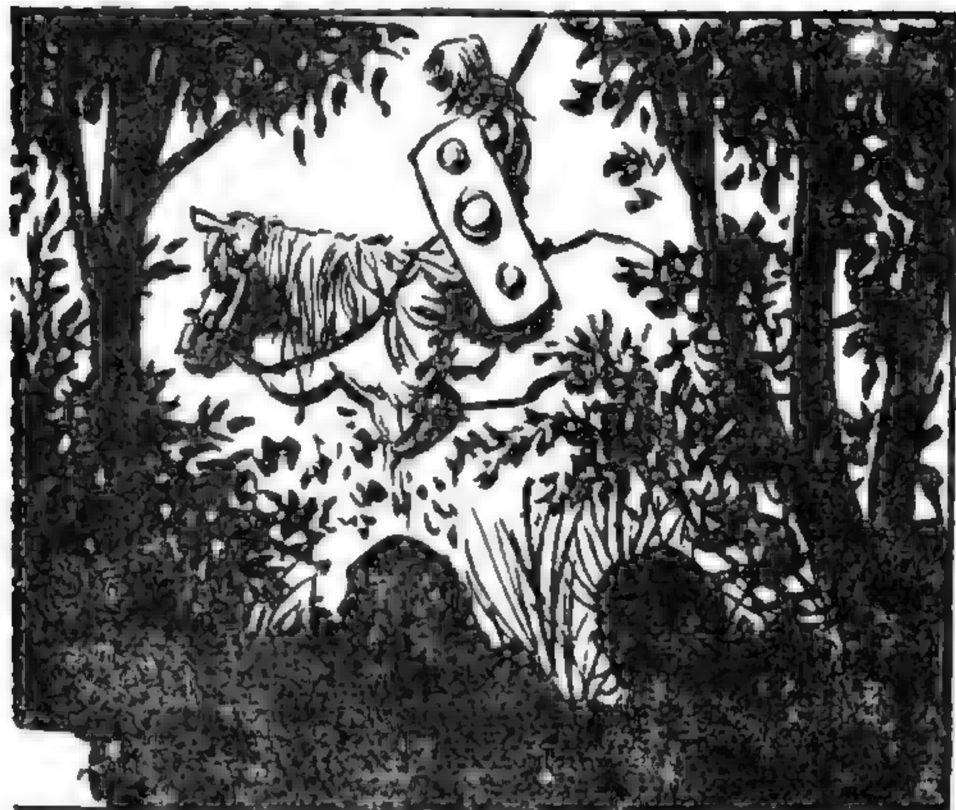
Geruisloos en op hun hoede trekken Eric en Mildred langs kleine wildpaadjes door de dichte wouden in de richting van de kust. Het gevaar Picten te ontmoeten is hier gelukkig niet zo groot. De Pictenpaardjes kunnen hier n.l. in het diepst van het woud niet komen, en Eric betwijfelt zelfs of ooit een mens vóór hem een voet in deze bijna ondoordringbare bossen gezet heeft. Straks op de hoogvlakte zal het dubbel gevaarlijk zijn. Het meisje blijkt meer uithoudingsvermogen te hebben, dan Eric had gedacht, en de eerste dag schieten zij snel op. Maar dan worden de bossen minder dicht, met grote open vlakten er in. Opletten is nu de boodschap. „Kijk daar", fluistert Mildred opeens. „Al die raven". Somber staart Eric naar de grote zwarte vogels, die op een plaats dicht boven de vlakte cirkelen. „Mogelijk is daar een mens in nood", mompelt hij en hij staat op het punt er op af te gaan, als Mildred hem angstig terughoudt. „Blijf bij mij", fluistert zij. „Als U wat overkomt, wat dan? Waag U niet op de vlakte, zo dicht bij de burcht van Grimtan". Schouderophalend geeft Eric toe. „Het zal wel een dood beest zijn". Maar op de plek waar de raven cirkelen, ligt wel degelijk een mens, bewusteloos, zwaar gebonden en met een prop in zijn mond tussen de rotsen. Daarvan heeft Eric geen flauw vermoeden. En nog veel minder, dat deze stakker de man is, die zij zoeken, Axel







Niet wetende, dat hij de man, die hij zoekt, op zeer korte afstand voorbijgaat, zet Eric met het meisje de vermoeiende tocht voort. Inmiddels heeft de Noorman gelegenheid om over alles na te denken. Het is op zijn minst gezegd vreemd, dat een Britse prins en prinses ongehinderd op de burcht van hun doodsvijand, de vorst der Picten, kunnen verblijven, terwijl deze onder hun ogen een veldtocht tegen de Britten voorbereidt. Want prins Wigberth zou wel enorm argeloos moeten zijn, als hij van deze oorlogsvoorbereidingen niets gemerkt heeft. „Wat deed Uw broer eigenlijk bij de Picten?" vraagt Eric aan het meisje, als zij even op een schaduwrijk plekje uitrusten. Zij haalt de schouders op. „Ik denk, dat hij spioneerde voor Fortigers", mompelt zij. Het klinkt niet erg overtuigend. „Als dat zo is, bevindt Uw broer zich ook in gevaar", zegt Eric. „Ongetwijfeld zullen de Picten, als zij U niet vinden, spoorslags naar Uw broer rijden, want zij moeten toch begrepen hebben, dat U naar hem toe wilde". Zij knikt zwijgend Na een korte rust zetten ze de tocht voort. Maar voor zij een uur onderweg zijn, staat Eric met een ruk stil en wijst voor hem uit „Sporen, verse sporen van Pictenruiters".







Ogenblikkelijk trekken Eric en het meisje zich weer in het bos terug en zij zijn nog maar nauwelijks tussen de stammen verdwenen, of zij horen paardehoeven. Snel drukken ze zich dicht tegen de grond en Eric loert met half toegeknepen ogen naar de Pictenruiter, die, niets vermoedend, voorbijrijdt. Het is er maar één, maar waar er één is zijn er meer, en voor alle zekerheid wachten zij nog een tijdje „Ik denk dat hier een kamp in de buurt is", fluistert Eric, als ze even later behoedzaam voortsluipen Inderdaad zien zij later op een open weide een klein kampement voor zich, maar het zijn geen Picten, die daar gelegerd zijn. „Mijn broer", zegt Mildred gedempt. „Kom, laat ons nu snel gaan", maar Eric houdt haar waarschuwend terug. „De Picten regelrecht in de armen lopen, zeker? Of ze zijn al bij Uw broer geweest, of zij moeten er nog naar toe Het kan ook nog zijn dat zij ongemerkt de troep van Uw broer volgen, met het doel U in handen te krijgen".







Niet goed wetende, wat te doen staart Eric zwijgend naar de rookpluim van het kampvuur. Als zij de vlakte opgaan, kunnen zij gemakkelijk door de Picten gezien worden, wanneer die in de buurt mochten zijn. Hij besluit dus in ieder geval te wachten tot het donker is, en het meisje stemt hiermee in. Als zij die avond op het kampvuur af komen, wekt hun verschijning de nodige opwinding, maar voordat de haveloze krijgers hen te lijf kunnen gaan, klinkt er een brullend bevel en een rijzige gestalte komt naar voren. „Zusje, lief zusje", zegt Wigberth verbaasd, en de Noorman vraagt zich wantrouwig af, hoe een en dezelfde persoon het ene ogenblik kan brullen als een roofdier en het volgend moment kweelt als een vogeltje. En zijn wantrouwen stijgt, als hij Mildred's broer van dichtbij ziet. Wigberth glimlacht breed en vriendelijk en steekt zijn zuster zowel als Eric de hand toe, maar de loerende blik, waarmee hij intussen de Noorman opneemt ontgaat deze niet. Hier is er een, die zich wel heel anders voordoet dan hij is, denkt de Noorman. Oppassen is dus de boodschap.



„O, Wigberth", stoot Mildred uit, terwijl ze haar broer in de armen vliegt, „hoe blij ben ik, je te zien". „Maar meisje toch, meisje toch", mompelt deze, intussen Eric niet uit het oog verliezend, „kom, kalmeer je, en warm je bij het vuur; het is kil op de vlakte. En vertel nu eens wie deze...... eh...... heer is", glimlacht hij, als zij even later rond het knappend vuur zitten. Hij slaat met een beschaafd gebaar zijn mantel over een schouder en klapt in de handen. Even verlaat de grijns zijn gelaat als zijn stem uitschiet: „Hedaar, hondsvot! Een warme dronk en snel". Eric's ogen glijden van broer Wigberth naar de aldus aangesprokene, een haveloze gemeen uitziende boef, die nu snel overeind krabbelt. Hij denkt er het zijne van. Inmiddels vertelt Mildred haar belevenissen, vanaf het ogenblik dat zij uit de Pictenburcht gevlucht is, hetgeen echter Wigberth's glimlach slechts doet toenemen. „Dit is toch al te dol, meisje toch", zegt hij met warme stem. „Werkelijk, hoe kun je denken, dat de Pictenvorst van plan zou zijn ons Britten de oorlog te verklaren? In ieder geval, dit is de man, die je hielp". Zijn grote amandelvormige ogen rusten nu op Eric. „Wie zijt gij, vreemdeling?" „Noor", antwoordt Eric kort, „aan land gespoeld door een schipbreuk". „Ach", de zware wenkbrauwen worden nog iets hoger opgetrokken, terwijl Wigberths hand langzaam onder zijn mantel verdwijnt. „Dan weet gij zeker wel, wat dit betekent", zegt Wigberth traag, en in zijn hand houdt hij een plankje omhoog.







Langzaam draait Wigberth het plankje om, en wat Eric al vermoedde, blijkt juist te zijn. In het gladgeschuurde hout staan tekens gegrift......, lettertekens. — Ogenblikkelijk begrijpt de Noorman, dat deze runen slechts van Axe kunnen zijn — maar zijn gezicht staat ondoorgrondelijk als hij het plankje aanneemt. Intussen werken zijn hersens razend snel...... Waarschijnlijk heeft Wigberth, of de Pictenvorst, Axe een boodschap laten schrijven en kunnen zij de runen zelf niet lezen. — Bang, dat Axe iets anders op het plankje geschreven heeft, dan zij hem hebben opgedragen, poogt Wigberth nu van Eric aan de weet te komen of die boodschap klopt. Maar als Eric snel het bericht leest, begrijpt hij, dat dit zeker niet het bericht kan zijn geweest, dat Wigberth heeft opgegeven. Er staat: „Deze schurk houdt mij gevangen. — Hij vraagt krijgers, geef ze hem niet verder dan Dunn Brocah. Axe". „Ik.... ik kan het niet lezen", mompelt Eric, „dat kunnen alleen Noren van hoge geboorte." „Je liegt!" snauwt Wigberth, die hem al die tijd met samengeknepen ogen heeft gadegeslagen. „Ik zag aan je gezicht . " „Wigberth", mengt zich opeens het meisje in de dreigende onenigheid, „ik heb het hele kamp doorzocht, maar de gevangene heb ik nergens gezien, Waar hebt ge die verborgen?"







„Wigberth, wat doe je", klinkt de stem van het meisje schril van angst en wanhoop. „Hebt ge hem gedood?" Maar haar broer geeft — zonder op haar te letten — de potige krijger, die nog half over de roerloze Noorman gebogen staat, een wenk. „Zo is het genoeg. Doden praten niet. En ik wil, dat deze man praat. Breng hem weg." Als Eric bijkomt, is het donker Hij ligt onwrikbaar stijf met de armen aan een boom vastgebonden en een ongure bewaker wandelt op korte afstand van hem heen en weer. Rond het kleine kampvuur zitten Mildred en haar broer. De Noorman kan niet verstaan wat zij zeggen, maar zij schijnen ruzie te hebben. Nog steeds om Axe zeker. Inmiddels heeft hij stof genoeg om over na te denken. Twee dagen geleden was Axe nog gevangene van deze man. Nu is hij er niet meer. Dat zou kunnen betekenen, dat.... „Ach jij dom meisje", hoort hij de stem van Wigberth opeens hoog uitschieten, „houd op over die gevangene. Hij is weg ja, weg en dood."

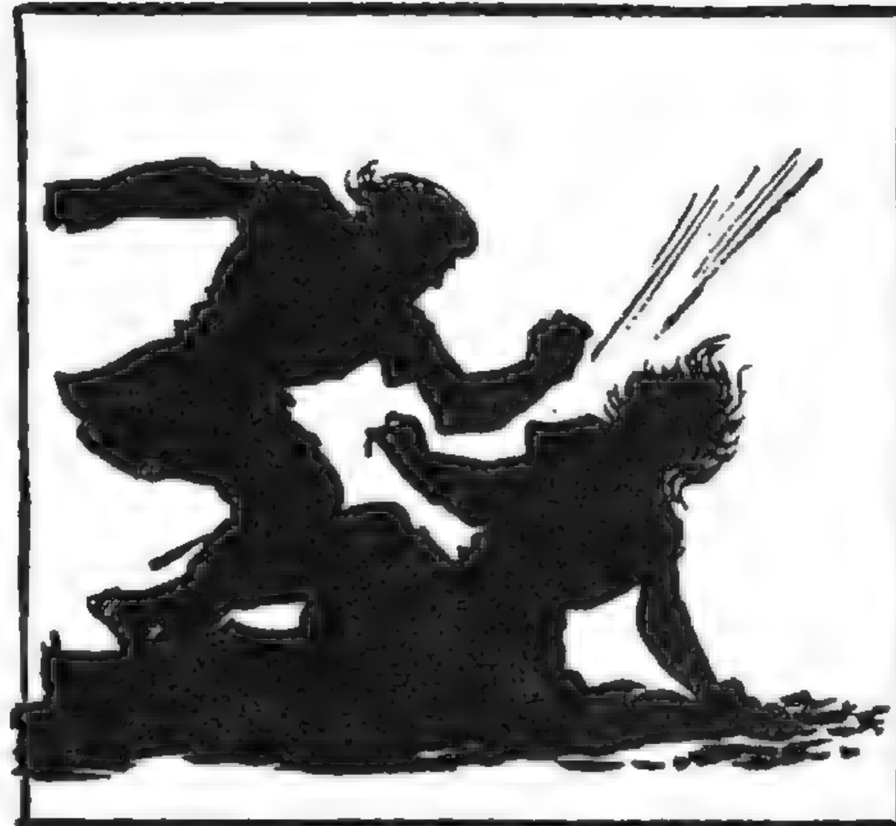






Axe dood! De woorden van Wigberth treffen Eric als 'n donderslag. Woedend begint hij aan zijn boeien te rukken. „De schurk heeft hem vermoord", knarsetandt hij, „en wij zijn langs de plek gegaan, de plek waar Axe lag, de plek waar de raven cirkelden". De wachter komt op hem toe en geeft hem een schop. „Stil liggen", snauwt hij. De man schrikt echter van de blik in Erics ogen en doet onwillekeurig 'n stap achteruit. „Houd je koest, vreemdeling", bitst hij, „het zal je toch niet lukken". Eric klemt de lippen op elkaar en zijn hersens zoeken vergeefs een manier om hier vandaan te komen Vaag dringt weer het gesprek tussen Mildred en haar broer tot hem door. De woorden ontgaan hem echter, want daarvoor praten zij te zacht. Het lijkt er veel op, dat het meisje af en toe snikt. En dat geluid hoort hij nog lang, nadat de stilte van de nacht over het kamp gedaald is. De kleine paardjes aan de rand van het kamp staan met hangende hoofden bijeen en zelfs de krijger, die op Eric moet passen, zit te dommelen. „Nu is het een prachtkans voor een vlucht", denkt Eric zuur. Hij morrelt wat aan zijn boeien, maar er komt geen beweging in. Het hoofd van de schildwacht zakt opzij, de speer glijdt van zijn knieën. Dan beweegt plotseling een schim naast Eric Met een ruk draait hij zijn hoofd om, en staart recht in de rood behuilde ogen van Mildred. In haar smalle hand glinstert een mes.







Voor Eric goed en wel weet, wat hij ervan denken moet, sluipt zij door de struiken op hem af. „Wij vluchten", fluistert zij. „Ik zal...." Dan gaat de wachter loom rechtop zitten en grijpt naar zijn speer, terwijl hij achterdochtig in Erics richting loert, maar aan deze is niets bijzonders te zien en met een zucht gaat de schildwacht er wat gemakkelijker bij liggen; de gevangene kan immers toch niet ontsnappen.... Met ingehouden adem hoort Eric het meisje voor de tweede maal dichterbij komen. Dat er tussen broer en zuster onenigheid was ontstaan, had hij al gemerkt, maar dit had hij toch niet voor mogelijk gehouden. Hij voelt het koude lemmet langs zijn polsen glijden en even later vallen zijn knellende boeien los. „Kom nu snel", fluistert Mildred trillend van spanning. De Noorman denkt razendsnel nu en knikt dan. Geruisloos en snel staat hij in twee passen naast de schildwacht, en voor deze beseft wat er gebeurt, treft hem een vuistslag. „Die is voorlopig stil", mompelt Eric, met een haastige blik op het slapende kamp. Hij bindt de bewaker op zijn plaats vast en glipt dan weg in de struiken, waar Mildred hem rillend van angst wacht. „Een schurk is het", hijgt het meisje. „Ik zal alles wel vertellen, maar nu moeten wij weg, snel". „Lopend over de vlakte?' mompelt de Noorman. „Wij zouden 't niet ver brengen, vrees ik". Dan ziet hij de rijpaardjes en hij grijnst monter. „Nee, ik heb een veel beter plan".







Snel neemt Eric de omgeving in zich op, voorzover die in het zwakke maanlicht tenminste te zien is. „Zie je die donkere boomgroep daar?" wijst hij het meisje, „in de richting waarvan je gekomen bent?" Zij knikt. „Ga daar heen en wacht op mij". „Haast je!" laat hij er nadrukkelijk op volgen, als hij ziet, dat zij wil tegenstribbelen. Terwijl zij angstig en niet begrijpend wegsluipt, trekt Eric zijn opperkleed uit, grijpt een stevige tak en begeeft zich behoedzaam in de richting van de paarden. Onderwijl houdt hij scherp het kamp in het oog, want enkele van de krijgers aan het smeulende vuurtje zijn opgestaan. Dan slaat hem de schrik om het hart. Wie weet zijn dit niet mannen, die zijn bewaker moeten aflossen.... Weinige ogenblikken later wordt zijn vermoeden bewaarheid. Een alarmkreet schalt door de nacht en in minder dan geen tijd is het hele kampement in rep en roer. Eric is de kleine troep paardjes dicht genaderd, als hij Wigberths stem schel hoort roepen: „Te paard, mannen, doorzoek de omgeving". „Nu of nooit", denkt Eric grimmig. Hij springt te voorschijn, slingert zich op het dichtstbijzijnde paard, werpt zijn tak temidden van de kudde en begint te schreeuwen, terwijl hij gelijktijdig zijn opperhemd woest in de rondte slingert. Steigerend schiet zijn dodelijk beangst rijdier vooruit en wat hij hoopt gebeurt. Opeens wordt de hele paardentroep door dezelfde panische angst aangegrepen. Blindelings stormen de dieren Erics paard achterna en met een schaterlach verdwijnt Eric de Noorman over de vlakte, met alle paarden van Wigberth achter zich aan.







In tomeloze vaart gaat de paardentroep er vandoor, en Eric laat de dieren rustig hun gang gaan, terwijl hij inmiddels scherp zijn omgeving in het oog houdt. Een ontmoeting met Picten zou nu bepaald niet welkom zijn. De paarden kalmeren snel, zoals Eric wel voorzien had en het kost hem weinig moeite de dieren te laten gaan, waarheen hij wil. In een grote boog om het kamp heen rijdende, bereikt hij met zijn buit het bosje, waar Mildred hem wacht. „O, gij zijt een held", fluistert zij vol bewondering. „Nu zijn wij veilig, want zonder paarden kan Wigberth ons nooit inhalen". Wigberth niet, denkt Eric, maar de Picten zijn er ook nog. „Laat ons nu doorgaan naar Brocha. Misschien zijn Uw vrienden daar reeds". „Brocha", herhaalt Eric en zijn ogen staren over de donkere vlakte. „Nee, dat kan wachten voor het afscheid, dat ik wil nemen van hem, voor wie ik deze tocht ondernam en al staat het hele Pictenleger over gindse heuvel, ik ga terug naar de plek, waar de raven vlogen".







„Terug" stamelt Mildred, „dat kunt ge niet doen. Met de paarden moet ge de vlakte volgen en als de Picten ons zouden zien?" „Kan ik een vriend — mijn pleegzoon — voor de wolven laten liggen?" fluistert Eric en zij zwijgt wanhopig. Even later rijden zij naast elkaar in draf aan de kop van de groep paardjes en nu hoort Eric bij stukjes en beetjes, waarom Mildred zich tegen haar broer gekeerd heeft Het is niet alleen om het feit, dat deze de gevangen Axe eenvoudig op de vlakte achtergelaten heeft om te sterven, Wigberth wilde eenvoudig niet geloven, wat ze hem over de plannen der Picten vertelde: „Ik weet niet wat ik van hem denken moet," zuchtte ze, „maar hij verbergt iets en daarom wil ik naar Vortigern, mijn oudste broer. Hem zal ik alles vertellen". Inmiddels ziet Eric, dat zij de plaats bereikt hebben, waar zij de raven zagen. De raven zij weg en angstig stijgen zij af. Maar het enige wat zij vinden is de afdruk op de grond, waar Axe gelegen heeft. Het lichaam van Axe is verdwenen....







Na van de eerste schrik te zijn bekomen bij de ontdekking, dat Axe verdwenen is, leeft Erics hoop weer op. Dan zou hij dus nog leven en erin geslaagd moeten zijn weg te komen. Hij zoekt, voor zover de duisternis het toelaat, naar sporen en zijn onrust keert terug, als hij ontdekt, dat het korte stugge steppengras door vele voetstappen is platgetrapt. Duidelijk kan hij het helaas niet onderscheiden, maar het staat nu wel vast, dat hier een groep mensen geweest is die Axe — dood of levend — hebben meegenomen. Waarheen? „Ach laat ons nu toch opschieten", smeekt het meisje, „Ge beseft geloof ik niet, hoe gevaarlijk het hier op de vlakte is. Aan de kust liggen de schepen van Wigberth. Nu wij de paarden hebben kunnen wij gemakkelijk vóór hem daar zijn en over zee naar mijn broer Vortigern gaan om hem te waarschuwen voor het gevaar dat Brittannië bedreigt. En hij zal zeker naar mij willen luisteren". De Noorman knikt afwezig en staart over het donkere landschap. Dan verstijft hij eensklaps; over een verre heuveltop beweegt iets, een dichte drom Pictenruiters. „Bij Thor", stoot de Noorman uit, „Ze komen geloof ik recht hier naar toe".







„Ik heb u gewaarschuwd", snikt het meisje angstig. „Wij zijn verloren, nu ze ons gezien hebben." „Maar ze kunnen ons niet gezien hebben", antwoordt Eric niet begrijpend, „wij bevinden ons achter deze rotsblokken." Resoluut grijpt hij haar bij de arm. „Snel!" Zij rennen terug naar de paarden en met hun twee rijdieren aan de teugel verdwijnen zij achter een lage heuvelrug Enkele dieren uit de troep drentelen snuivend achter hen aan maar blijven al spoedig achter en beginnen weer te grazen „Die Picten hebben of de paarden gezien, of wisten dat Axe hier lag", fluistert Eric. „Als wij geluk hebben ontspringen wij de dans, want zij hebben geen vermoeden van onze aanwezigheid." Zij verschuilen zich op veilige afstand in een bosje en slaan de Pictengroep gade, die luid pratend bij de kudde paardjes staat „Zij gaan er alweer vandoor", fluistert Eric met een grijns van opluchting. „Kijk ze nemen de paardjes mee" Maar dan betrekt zijn gezicht plotseling, want van over de vlakte dringen schelle en woedende kreten tot hen door en op hetzelfde moment als de Pictenruiters ontdekt ook de Noorman het troepje, dat in sloffende looppas nadert, Wigberth en zijn bende.







„Wigberth", hijgt het meisje, „nu moeten wij hier weg, want de Picten zullen van hem horen, wat er aan de hand is". „Ik zou een lief ding er voor over hebben, als ik kon horen, wat heer Wigberth daar tegen die Picten vertelt", mompelt Eric, nog even aarzelend. „Of hij alleen over mij spreekt, of ook over u" Dan stijgen ze echter te paard en zo weinig mogelijk gerucht makend, gaan zij er in de beschutting van de heuvels vandoor. „Het zal mij benieuwen", denkt Eric, „hoelang het duurt, voor onze lieve Picten-vrienden ons ontdekken". Nog steeds rijden zij buiten het gezichtsveld van de vijand, verborgen achter heuvels en boomgroepjes, maar eens zullen zij moeten afzwenken naar de kust en dus naar de vlakte, waar zij duidelijk zichtbaar moeten zijn. Misschien blijven de twee ruiters onopgemerkt in de duisternis, maar veel hoop heeft Eric er niet op, en terecht, want als zij in volle galop hun paarden in de richting van de kust jagen, ziet Eric met een snelle blik achterom de hele ruiterbende over een heuvelrug achter hen aanstormen.





Dicht over de halsen van de paarden gebogen, jagen Eric en het meisje naast elkaar voort in de richting van de kust. De wind suist hun in de oren en maakt het hun onmogelijk de achtervolgers te horen, maar af en toe een snelle blik over zijn schouders vertelt Eric, dat zij gelukkig hun voorsprong weten te behouden. Hoelang dit zal duren, zal van het uithoudingsvermogen van hun paardjes afhangen. De dieren zijn van een taai slag en galopperen zonder tekenen van vermoeidheid voort, maar de Noorman beseft, dat geen enkel paard zo'n moordend tempo lang zal kunnen volhouden. Inderdaad merkt hij na verloop van tijd, dat hun snelheid daalt. Een paar ruiters zijn de troep achtervolgers een flink eind voorgekomen en lopen nu langzaam op Eric en het meisje in. De Noorman spoort zijn ros tot het uiterste aan en zowaar slaagt het brave dier erin zijn snelheid nog te vergroten, evenals het paardje van Mildred. Plotseling slaakt het meisje een verheugde kreet. „Zie daar", wijst ze vooruit, „Dunn Brocha". Grimmig kijkt de Noorman naar het donkere silhouet van de plompe toren aan de horizon en het hart zinkt hem in de schoenen, want hun vermoeide paardjes zullen dit nooit halen.

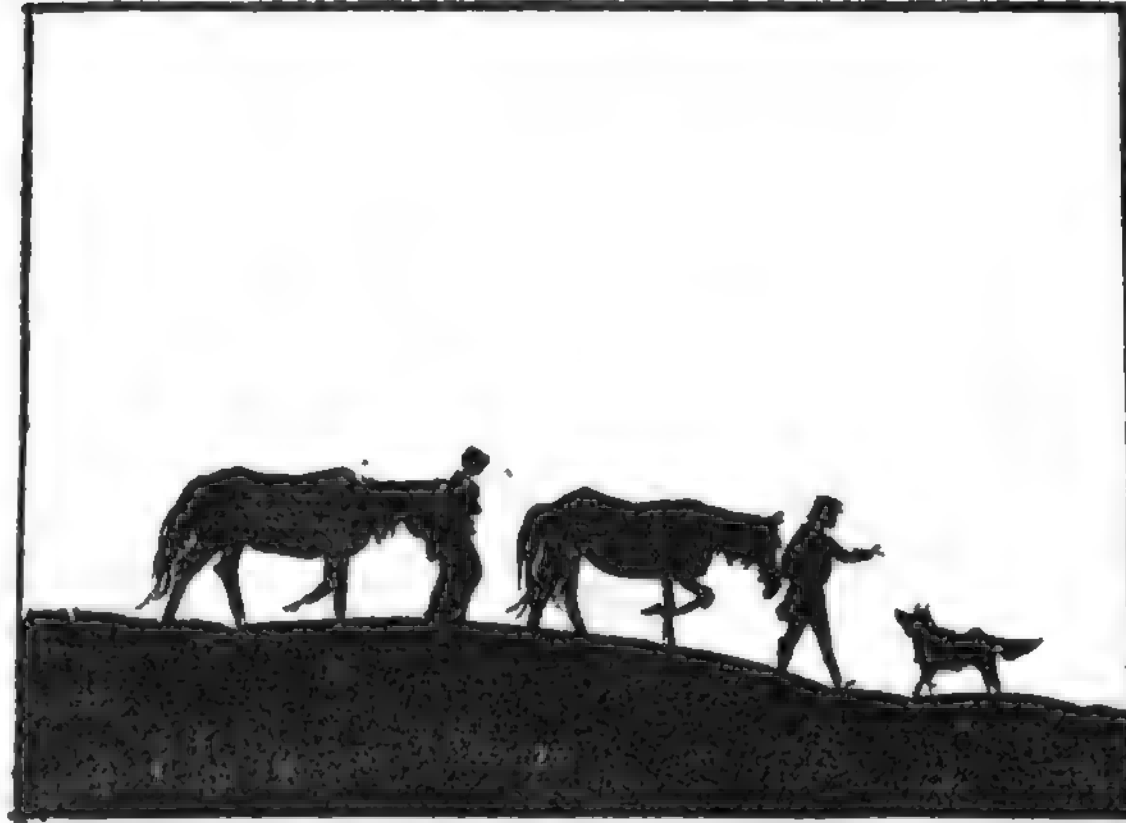






De paarden raken aan het eind van hun krachten, en ongerust kijkt Eric om naar zijn achtervolgers. Slechts twee kleine stippen op een heuveltop kan hij ontdekken. Van de troep Pictenruiters is geen spoor meer te bekennen. „Ik denk, dat hun paardjes al een lange tocht achter zich hadden", zegt hij tot het meisje. „Nu kunnen wij onze arme dieren wat op adem laten komen". Op een lage begroeide heuvel stijgen zij af en het meisje glijdt uiterst vermoeid op de grond. „Zij zullen de achtervolging nooit opgeven", mompelt zij angstig. „Laat ons toch snel voortgaan". „Als de paarden geen rust krijgen, lopen zij zich dood", antwoordt de Noorman „Zolang de Picten uitrusten, kunnen wij dat ook. Wij zien ze gauw genoeg over de heuvels komen." Een vreemd gekef doet hem dan ongerust zwijgen. Wolven? Het is niet te hopen, want alleen en ongewapend valt er weinig tegen die monsters te beginnen. Er klinkt een angstige gil van het meisje. „Daar", stoot zij uit, en opspringende staart de Noorman naar de donkere schaduw, die met gloeiende, felle ogen op hen toeschiet....







Het is er maar één, bedenkt Eric, en bijna gelijktijdig klinkt een zacht en blij gejank „Wolf", brengt Eric verheugd en opgelucht uit. Het meisje slaat het weerzien tussen man en hond glimlachend gade, maar veel tijd voor begroeting is er niet, al kan de trouwe hond haast van geen ophouden weten. „Ik geloof, dat hij ons wat vertellen wil," mompelt Eric. „Hij probeert ons mee te krijgen."

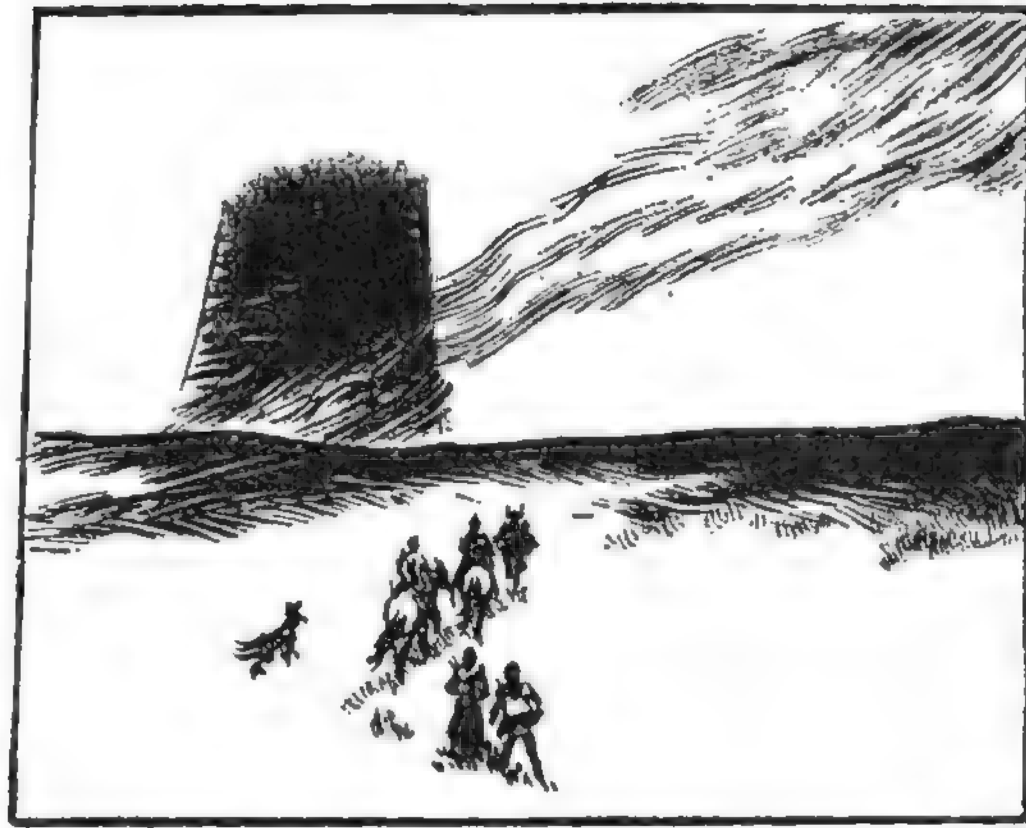
De paarden bij de teugel nemend, volgen Eric en het meisje het dier, dat voor hen uit loopt, de helling af, recht aan op een klein bosje. Min of meer ongerust vraagt de Noorman zich af, wat hij daar vinden zal Het struikgewas beweegt en een zachte stem zegt: „Het is de Noorman", De krijger, die met een brede glimlach uit de struiken te voorschijn komt, is niemand anders dan Bolan....

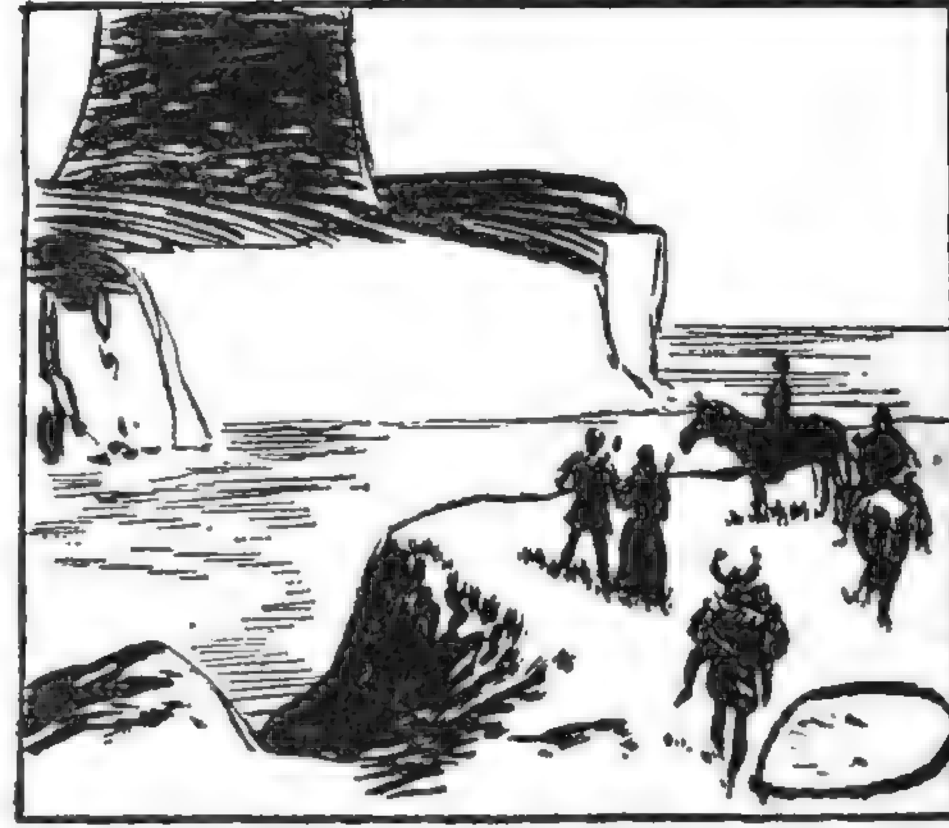




De begroeting tussen Eric en de oude Gotenkrijger is natuurlijk hartelijk, maar ongeduldig voert Bolan Eric mee naar het bosje, en daar staart Eric een moment sprakeloos naar de twee gewonden. De een is Olaf, de laatste scherpschutter, en de andere is .... Axe. „Hij is zeer verzwakt", fluistert Aranrod, wier ogen verdacht rood zien. „Maar hij komt er wel weer bovenop", gromt Svein; „een ijzersterk boogschuttertje, zogezegd. Alleen Olaf.... De reus haalt de schouders op, en omdat de Noorman Axe, nu deze slaapt, niet wil storen, gaat hij naar de plaats, waar Olaf ligt. „Het gebeurde tijdens de overtocht in het bos", zucht Olaf. „Ze zeggen hier allemaal, dat ik weer opknap, maar ik weet beter". Eric poogt de stakker wat op te beuren, maar ook hij ziet, dat de ander reeds met een been in het graf staat. Aranrod vertelt hem in het kort, dat zij op weg naar Dunn Brocha, dank zij de raven, Axe vonden, maar de Picten zullen de sporen ongetwijfeld ontdekt hebben, en het is nog een eind van de kust. „De Picten hebben jullie sporen al gevonden", antwoordt Eric ernstig. „Zij kwamen achter ons aan, maar...." Dan schrikt een kreet van Bolan hen allen op. „Ruiters", schreeuwt de Gotenkrijger. „De Picten komen!"







Nu de vijand in aantocht is, heeft het groepje vluchtelingen geen seconde meer te verliezen. Svein neemt de zwaar gewonde Olaf op zijn rug. De twee paardjes krijgen Mildred en Bolan, die Axe bij zich in het zadel neemt, te torsen, en terwijl Eric, Aranrod en Wolf een waakzame achterhoede vormen, gaan zij er in looppas vandoor. „Laat mij toch achter", kreunt Olaf. „Ik ben jullie maar tot last. Geef mij pijl en boog, en ik zal die Picten tegenhouden, zolang ik kan. Dan sterf ik tenminste als een krijger, en doe nog wat voor jullie." „Daarvoor krijg je de gelegenheid nog wel,", zegt Eric grimmig. „Als ik het goed bekijk, zullen wij ongeveer tegelijk met die ruiterbende Dunn Brocha bereiken. Zonder kleerscheuren komen wij er dus toch niet af." Zwijgend gaat het groepje voort. Het lijkt of de plompe toren van Dunn Bocha niet dichterbij komen wil. Achter hen loopt de vijandige ruiterij meter voor meter op hen in. „Ja, ja, we zijn er zo", gromt Svein tegen de gewonde op zijn rug. „Ik luister toch niet naar dat idiote gewauwel van jou. Wat jij zegt, is tegen de regels van een goede troep, zo gezegd". Dan zwijgt de reus verslagen, want de burcht, die zo nabij leek, is onbereikbaarder dan ooit. Beneden, door een diep uitgesneden bedding, stroomt een brede rivier, en een snelle blik achterom naar de naderende Picten, overtuigt de reus, dat hun toestand vrijwel hopeloos geworden is.







„Daar is een paadje; vlug", spoort Eric zijn metgezellen aan. „De paarden kunnen ons zwemmend over de rivier brengen." „En dan worden we midden in de stroom gegrepen door de Picten", valt Olaf in, terwijl hij zich zo goed en zo kwaad als het gaat op de grond laat zakken. „Iemand moet de Picten op een afstand houden, terwijl de rest de rivier oversteekt. Geef mij nu toch pijl en boog. Te paard aanvallen kunnen de Picten hier niet, want dan storten de dieren over de rand van deze klip. En om ons te achtervolgen, moeten zij toch ook afstijgen. Eén man hier, beschut door de rotsen, kan de hele bende tegenhouden tot zijn laatste pijl". Eric kan niet anders dan Olaf gelijk geven. „Maar dan blijf ik bij je", beslist hij. „Dan blijven we toch zeker allemaal en maken er een flink gevecht van," buldert Svein handenwrijvend. Maar daar wil Eric niets van weten. „Zo zou het weinig nut hebben", grinnikt hij, „en bovendien, wie weet hoe de burchtbewoners gestemd zijn. Als zij kwaad willen aan de overkant, zul je voor tien moeten vechten". Dit vooruitzicht neemt Sveins laatste bezwaren weg. Even later gaat het kleine groepje, terwijl het zich aan de manen van de twee paardjes vasthoudt, te water. Inmiddels zoeken Eric en de gewonde Olaf zich een gunstige plek uit, schudden hun pijlkokers op de grond leeg en wachten met spanning de naderende Picten af. „Ge had dit niet mogen doen, heer Koning", zucht de krijger, „ik ben toch ten dode opgeschreven, maar gij." „Daar komen ze", onderbreekt Eric hem. „Vertoon je niet. Laat ze dichterbij komen en wacht tot ik het sein geef tot schieten". In stilte laten zij de vijand naderen tot honderd, vijftig, twintig.... vijftien meter.... Dan klinkt Eric's harde stem: „Schiet!"







Twee pijlen flitsen laag over de rotsen en als door een onzichtbare hand geveld, storten twee der Pictenaanvoerders van hun paarden. Voordat de vijand beseft wat er gebeurt, liggen nog drie, vier van hun krijgers op de grond en gillend van woede en schrik deinst de hele bende achteruit. De twee scherpschutters kijken elkaar grijnzend aan en wachten af. Eric's scherpe ogen zoeken de gestalte van Wigberth. maar deze houdt zich wijselijk op de achtergrond. want zijn aanwezigheid blijkt alleen uit zijn woedende stem. De Picten zijn afgestegen, buiten reikwijdte van de pijlen en links en rechts zien de Noren nu kleine groepjes met lansen gewapend naar de rand van de klip stormen. „Ze willen ons van opzij te lijf", snuift Olaf. „Laat ze komen". Plotseling stormt de troep recht op hun schuilplaats af, verborgen achter een scherm van schilden. Razendsnel flitsen de pijlen van Eric en Olaf naar de doelen, en hun feilloze trefzekerheid brengt de aanvallers even tot staan. „Ik heb nog één pijl", hijgt Olaf, „dan is het gebeurd." Het volgende ogenblik richt hij zich met een ruk op en staart doodsbleek langs Eric. „Pas op!"







Nog voor Eric de tijd krijgt om op te kijken, voelt hij een stoot in zijn rug, en terwijl Olaf bijna over hem heen tuimelt, valt hij voorover, net op tijd, want waar hij nog geen paar tellen geleden zat, boort zich een speer venijnig in de grond. Olaf en Eric richten zich gelijktijdig op, en hun pijlen flitsen de overvallers, die van opzij naderen, tegemoet. Twee van hen zakken met een kreet in elkaar; de overigen kruipen haastig terug. Maar Olaf heeft zich te veel uit zijn dekking gewaagd, en dan treft, zonder dat Eric het bemerkt, de oude scherpschutter een pijl van de over de vlakte toestormende Picten. Zijn laatste pijlen zendt de Noorman hun tegemoet, en een snelle blik overtuigt hem dat hun toestand onhoudbaar geworden is. „Spring", buldert hij Olaf toe, maar nu pas ziet hij dat de ander zich niet meer verroert. Zonder zich een moment te bedenken, grijpt Eric zijn strijdmakker bij de schouder, en voor de ogen van de woedende Picten stort Eric zich met hem over de rotsen in het water van de rivier....







Erics vrees, dat de rivier niet diep genoeg is, wordt gelukkig niet bewaarheid, als hij in een wolk van opspattend schuim met Olaf in het water verdwijnt. Een ijskoude, grijsgroene schemer omgeeft hem en dreigt hem te verstikken. Hij voelt hoe Olaf hem ontglipt, maar met een snelle greep pakt hij hem weer beet. Snel zwemt hij naar de oppervlakte. Nauwelijks heeft hij zijn hoofd boven water, of een regen van speren daalt aan alle kanten om hen heen neer. Met krachtige slagen brengt hij zichzelf en Olaf, die als een loodzware last zijn bewegingen belemmert, in veiligheid. „We hebben het gehaald", hijgt hij, en dan staart hij naar het stille bleke gezicht van de ander, en weet dan, dat alle moeite vergeefs is geweest.

„Je hebt de dood gevonden, zoals je verlangde", mompelt hij. „Als een krijger en een zeeman". Zijn greep verslapt en even komt er een waas voor zijn ogen, als de scherpschutter langzaam naar de diepte zinkt. „Vaarwel, makker". Zonder te letten op de Picten, die gillend de steile oever afdalen, rent de Noorman naar de overkant. Een brandlucht dringt in zijn neusgaten en dichtbij hoort hij stemmen. Waarschijnlijk zijn Svein en zijn troep dus niet zo vriendelijk ontvangen, denkt hij, en bijna gelijktijdig duikt een aantal zwaar bewapende krijgers uit een smalle kloof op, die met een luid gebrul tot de aanval overgaan.







Met een snelle blik om zich heen vlucht Eric tussen de rotsen in de richting van een smalle kloof, aan het einde waarvan hij de zee kan zien. Inmiddels vraagt hij zich bezorgd af, wat er van zijn mannen geworden is, die kennelijk deze vijandige burchtbewoners in handen gevallen zijn. Bij gebrek aan wapens, grijpt hij een aantal zware keien van de grond en slingert deze de naderende achtervolgers tegemoet. Hij moet zien dat hij wegkomt, want de Picten zijn al halverwege de rivier. Hijgend klimt hij langs een smalle richel en in een oogopslag ziet hij dan het tafereel voor zich. Brandende schepen en het ene slanke schip, dat zacht deinend buiten bereik van de woedende burchtbewoners aan de ingang van de kleine baai ligt. Svein en zijn troep zijn dus toch geslaagd. Beneden hem klotst de zee tegen de glimmende rotsen, maar hij waagt het niet van deze hoogte te springen. Meer glijdend dan lopend, daalt hij snel omlaag, terwijl de speren van de achtervolgers hem dicht om de oren suizen. Dan springt hij in het water en met lange krachtige slagen zwemt de Noorman, verbeten achtervolgd door een aantal vijanden, voor zijn leven in de richting van de boot.







Hijgend bereikt de Noorman het schip, waar Svein al gereed staat hem te helpen. Terwijl Bolan en Aranrod de vijand met welgerichte pijlen op een afstand houden, hijst de lange Sakser Eric aan boord, en even later staat hij druipnat, maar heelhuids, temidden van zijn vrienden. Allen zijn onder de indruk van de heldhaftige dood van Olaf, aan wie zij grotendeels hun behoud te danken hebben „Het was kinderspel, daar bij die burcht", gromt Svein, om de gedachten wat af te leiden. „Die kerels liepen als kippen door elkaar, en gingen al bijna op de loop als ik „boe" riep. Met Axe komt het wel in orde; alleen vraag ik mij af, hoe wij met ons kleine groepje die boot in de vaart moeten houden". Het weer is hun echter gelukkig goed gezind, en als de wind in het zeil grijpt, hoeft het groepje nog slechts weinig moeite te doen. De Noorman neemt het roer en, woedend nagestaard door broer Wigberth, de Picten en de burchtbewoners, wenden zij de steven zuidwaarts, naar het land waar Mildreds tweede broeder, Vortigern, koning is.

EINDE

Deze reeks wordt voortgezet

met deel 51



WIGBERTH'S WRAAK